

Глава седемнадесета

За молитвата на Иисус към Отца за учениците, които са М дадени.

(1–3) Това като каза Иисус, дигна очи към небето и рече: *Отче! дойде часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Св. Дух, според както си Му дал власт над всяка плът, та чрез Него всичко, що си Му дал, да даде тям живот вечен (Та на всеки човек, що си Му дал, да даде Той живот вечен – слав.).* А вечният живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога чрез пратения от Тебе Иисуса Христа. След като казал на учениците, че ще имат скърби и след като ги убедил да не унижават Господ ги ободрява и с молитва, научавайки и нас в изкушенията да оставяме всичко и да прибягваме към Бога. По друг начин. Настоящите думи не са молитва, а беседа с Отца. А в други случаи (Мат. 26:39) Той се моли и прекланя колени, то не се чуди на това. Защото Христос дойде не само за да яви Себе Си на света, но и за да ни научи на всяка добродетел. А учителят трябва да учи не само с думи, но и с дела. Желателно е да покаже, че отива на страдания не против волята Своя, а по собствена воля, казва: *Отче! Дойде часът.* Ето, Той жели да слава не само Своя, но и на Отца. Така и станало, защото се прославил не само Син, но и Отец. Защото преди кръста не Го познавали даже и иудеите, както е казано: *Израил (Мир) не познава (Ис. 1:3);* а след кръста цялата вселена се стек

при Него. Показва и това, в какво се състои славата на Сина и Отца; Божията слава се състои в това, всяка плът да повярва и да бъде облагодетелствана. Защото благодатта нямало да се ограничи само с иудеите, но щяла да се разпростре над цялата вселена. Казал това, понеже имал намерение да ги прати при езичниците. За да не сметнат това за нововъведение, неудобно на Отца, Той обявява, че властта *над всяка плът* Му е дадена от Отца. А преди това им бил казал: *По път към езичници не ходете* (Мат. 10:5). И какво означава: *над всяка плът*? Та нали не всички са повярвали? Но Христос, от Своя страна, се стараел да доведе всички до вярата; а ако те не Го слушали, то вината за това не е на Учителя, а на тези, които не Го приемат. Когато чуваш: „Ти даде, Аз приех“ (Иоан. 10:18) и подобно на това, разбирай, че това е казано по снизхождение, както много пъти сме пояснявали. Защото винаги, предпазвайки се да говори за Себе Си нещо велико, Той се снижава до немоцта на слушателите. И понеже те се съблазнявали, слушайки за Него велики неща, Той им казва, достъпното за тях, както при разговор с деца, наричаме хляба, водата и въобще всичко останало така, както те. Но когато евангелистът говори за Господ (от свое име), чуй какво казва: *Всичко чрез Него* получи битие (Иоан. 1:3), и: *На всички ония, които Го приеха, даде възможност да станат (власт да стават – слав.) чедра Божи* (Иоан. 1:12). Ако на другите дава такава власт, то нима Сам я нямал, а е получил от Отца? После, и в самите тези думи, на пръв поглед, унизяващи, е поставено нещо високо. *Та на всичко, що си Му дал* (слав.), това е снизхождение, *да даде Той живот вечен* (слав.), това е властта на Единородния и Божеството. Защото да дава живот, и при това – вечен, може само Бог. Нарекъл отца *Единия Истинен Бог* за отличаване от лъжеименните езически богове, а не отделийки Самия Себе Си от Отца (далеч от нас такава мисъл!).

корена на доброто, като победи дявола, и предаде Самия Себе Си на всепоглъщащия звяр – смъртта, а от този корен по необходимост ще дойдат и плодовете на богопознанието. „И така – казва, – *Аз свърших делото*, защото посях, посадих корена, а плодовете ще израснат“. *Прослави Ме Ти, Отче, у Тебе Самия със славата, що имах у Тебе преди свят да бъде*. Естеството на плътта още не било прославено, тъй като още не се било сподобило с нетление и не се било приобщило към царския престол. Затова и казва: *Прослави Ме*, тоест: „Прослави Моето човешко естество, което сега не е в чест и което ще бъде разпнато и го издигни до онази слава, която Аз – Словото и Твоят Син – *имах у Тебе преди свят да бъде*“. Защото Той настанил човешкото естество със Себе Си на царския престол и сега Му се покланя всяка твар. *Явих Твоето има на човеците*. Сега обяснява какво означават думите: *Аз Те прославих на земята* – именно: „Аз възвестих Твоето име“. А как така Синът е възвестил? Защото още Исаия е казал: *Кълнете се в истинния Бог* (Ис. 8:1 – слав.) *Ще се кълне в Бога на истината* (Ис. 65:16). Но ние много пъти сме казвали, че ако и да било известно тогава Божието име, то било известно само на иудеите, и при това – не на всички, а сега се казва за езичниците, че на тях ще им бъде известно името Божие, тъй като Христос е дал вече семената на богопознанието, като повалил дявола, въвел идолослужението. И по друг начин. Ако и да познавали Бога, то го познавали не като Отец, а само като Творец. Но Синът възвестил за Него като за Отец, след като и с думи, и с дела дал на хората да знаят за Самия Него (тоест за Христа); а Който Сам е доказал за Себе Си, че е Син Божий, Той, очевидно заедно със Себе Си, е дал да се знае и за Отца.

(6–8) *Те бяха Твои, и Ти Ми ги даде, и спазиха Твоето слово. Сега разбраха, че всичко, що си Ми дал, е от Тебе; за-*

Защото и Той, бидейки истински Син, не може да бъде лъжлив бог, а е истински Бог, както същият евангелист казва за Господ в свое съборно послание: „Иисус Христос е истински Бог и живот вечен“ (1 Иоан. 5:20). Ако еретиците настояват, че Синът е лъжлив бог, понеже Отец е наречен единствен истински Бог, то нека знаят, че същият евангелист казва за Сина: *Съществуваше истинската светлина* (Иоан. 1:9). И няма, според тяхното разбиране, Отец е лъжлива светлина? Но не, далеч от нас такава мисъл! Затова, когато нарича *Отец* истински Бог, Го нарича така за отличаване от лъжливите езически богове, подобно на това, както и в думите: *славата, която е от Единаго Бога, не търсите* (Иоан. 5:44), според разбирането на еретиците ще излезе: „Тъй като Отец е Единият Бог, то Синът изобщо не е Бог“. Но такова заключение наистина е безумно.

(4–6) *Аз Те прославих на земята, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня. И сега прослави Ме Ти, Отче, у Тебе Самия със славата, що имах у Тебе преди свят да бъде. Явил Твоето име на човеците, които си Ми дал от света. Оттук познай как Отец прославя Сина. Без съмнение, и Синът прославя така Отца. Аз, – казва, – Те прославих на земята. Справедливо добавя: на земята. Защото на небесата Той бил прославен, приемайки поклонение от ангелите, а земята не го познавала. А понеже Синът възвестил на всички за Него, затова и казва „Аз Те прославих, като посях богопознание по цялата земя и като свърших делото, що Ми бе дал“. Защото делото на въплъщението на Единородния било – да освети нашата природа, да низвергне светоуправителя, когото преди боготворели, да насади богопознание между тварите. А как Той свършил това, когато още и не бил започнал? „Всичко – казва, – което трябваше да направя, го направих“. Да, Той направи това, което е повече от всичко друго: засади в нас*

и Твоего Мое, и се прославих в тях. Показвайки, че казва това на Отца не заради нещо друго, а само заради тях, та да познаят, че Той ги обича и се грижи за тях – казва: „*Аз се моля и прося за тях, а не за света.* Защото на тези, без съмнение, им доказвам, че ги обичам, когато не само им давам това, което имам Самият Аз, но и Теб моля да ги пазиш. И така, моля Те не за порочните и мъдруващи по светски хора, а за тези, които си Ми дал, защото са Твои“. За да не би, като слушаш постоянно как Той казва: „Ты си Ми дал“, да помислиш, че това началство и власт са Му дадени уж неотдавна, и през времето, когато Отец ги имал, Той (Синът) не ги е имал, или пък сега, когато Той ги има, Отец се е лишил от власт над тях, за това и казва: „*И всичко Мое е Твое, и Твоего Мое.* Аз не сега приех тази власт но, когато те бяха Твои, бяха и Мои. Защото всичко Твое е Мое. И сега, когато Аз Самият ги имам, имаш ги и Ти, и не си се лишил от тях, защото *всичко Мое е Твое*“. „*И се прославих в тях,* тоест имайки власт над тях. Аз се прославям в тях като Владика, подобно на това, както и синът на царя, имайки равни с баща си чест и царство, се прославя с това, че има също толкова, колкото има и баща му“. И така, ако Синът беше по-малък от Отца, Той не би се осмелил да каже: „Всичко Твое е Мое“, понеже господарят притежава всичко, което принадлежи на слугата, но слугата не притежава всичко, което принадлежи на господаря. А тук Той взаимно усвоява: принадлежащото на Отца – на Сина, а принадлежащото на Сина – на Отца. И така, Синът се прославя в тези, които принадлежат на Отца; защото Той има толкова власт над всички, колкото има и Отец.

(11–12) *Не съм вече в света, но те са в света, а Аз ида при Тебе, Отче Светий! Опazi ги в Твоего име, тях, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние. Когато бях с тях на света, Аз ги пазах в Твоего име.* Защо Той постоянно

щото словата, що си Ми дал, предадох им ги, и те приели и разбраха наистина, че съм от Тебе излязъл, и повярваха, че Ти си Ме пратил. Господ иска да утвърди две мисли: едната е тази, че Той не е противник на Отца, а другата – че Отец иска те да вярват в Сина. Затова казва: *Те бяха Твои, и Ти Ми ги даде*. В думите: *Ти Ми ги даде* се показва и едното, и другото. „Аз не съм ги откраднал, но Ти съизволи те да дойдат при Мен. Ето защо, Ти, Отче, имаш към Мене не вражда, а съномислие и любов. Те спазиха Твоето слово, защото повярваха на Мен и не послушаха иудеите. Защото, който вярва на Христа, той спазва словото Божие, тоест Писанието, законът“. Понеже Писанието възвестява за Христа. И по друг начин. Всичко, което Господ говорел на учениците, принадлежало на Отца. „Защото Аз – казва – говоря не от Себе Си“ (Иоан 14:10). А Той им казал между другото: *Пребъдете в Мене* (Иоан 15:4). Ето, те и спазили това: *Сега разбраха, че всичко, що си Ми дал, е от Тебе*. Някои четат ε[γνώκα]ν (*разбраха*) без „ε“, „сега познах (ε[γνώκα]“)“, но такъв прочит е неоснователен, защото трябва да се чете с „ε“. „Сега – казва – учениците Ми узнаха, че Аз нямам нищо отделно и че не съм чужд за Теб, но че всичко, що си Ми дал (дал си Ми не като дар, като на някое създание, тъй като това не е придобито от Мен), е от Тебе, тоест принадлежи Ми като на Син и като на Лице, властно над това, което принадлежи на Отца. А откъде узнаха това Моите ученици? Защото словата, що си Ми дал, предадох им ги, тоест от Моите слова, от Моето учение, защото винаги съм ги учил на всичко от Отца, и не само на това ги учех, но ги учех и на това, че съм от Тебе излязъл и че Ти си Ме пратил. Защото в цялото Евангелие Той искал да утвърди тази истина, че не е противник на Бога, а изпълнява волята на Отца.

(9–10) *Аз за тях се моля; не за цял свят се моля, а за тях, които си Ми дал, защото са Твои. И всичко Мое е Твоо,*

думи, ако някой ги приеме не така, както трябва. Защото виж какво се представя тук. *Ония, които си Ми дал, опазих*. На пръв поглед, Той заповядва на Отца, и Отец да пази, – подобно на това, както някой, предавайки имот за съхранение на друг, би казал: „Виж, аз нищо не загубих, не губи и ти“. Но Той казва всичко това, за да утеши учениците. *„Казвам това – говори – в света, за успокоение, утешение и радост на учениците, за да се въодушевят и да не се безпокоят, тъй като Ти ги приемаш цели и ще ги пазиш, както и Аз ги опазих и никого не погубих“*. Но как, Господи, да не си погубил никого, когато Иуда погинал, и мнозина други се върнали обратно (Иоан. 6:66)? *„От Своя страна – казва – никого не погубих. Каквото зависеше от Мен, нищо не съм оставил, без да го изпълня, но ги опазих, тоест по всякакъв начин се стараех да ги опазя. А ако те сами отпаднат, това ни най-малко не е по Моя вина“*. *За да се сбъдне Писанието*, тоест всяко писание, предсказващо за сина на гибелта (*погибелния син*). Защото за него е казано в различни псалми (Пс. 108:8; 68:26) и в различни други пророчески книги. За съюза „за да“ много пъти сме говорили, че Писанието има навик да нарича причина това, което се сбъдва впоследствие.

(14–16) *Аз им предадох Твоето слово, и светът ги намрази, защото те не са от света, както и Аз не съм от него. Не се моля да ги вземеш от света, но да ги опазии от зло. Те не са от света, както и Аз не съм от него. Умолявайки Отца да помогне на апостолите, изказва и причината, по която те са достойни за голяма грижа от страна на Отца. „Заради Твоето слово, което им предадох, ги намразиха. Ето защо те са достойни да получат помощ от Теб, тъй като мъдруващите по светски ги намразиха заради Теб. Порочните хора ги мразят затова, че те не са от света, тоест с ума си не са привързани към света и не изразходват деятелните си сили за*

казва това: *Не съм вече в света*, и: *Когато бях с тях в света*. Който разбира тези думи просто, то те ще му се сторят противоречавщи. Защото на друго място Той им обещава: „Аз ще пребъда с вас“ (Иоан. 15:4), и: „Ще Ме видите“ (Иоан. 14:19). А сега, изглежда, казва друго. И така, може наистина да се каже, че Той казва това, приспособявайки се към техните разбираня. За тях било естествено да се опечалят, щом ще останат без помощник. Той им обявява, че ги поверява на Отца и им Го дава за пазител и след това казва на Отца: „Щом Ме призоваваш при Себе Си, то *опази ги Сам в Твоето име*, което е с Твоята помощ и сила, която си Ми дал“. А в какво да ги опази? „*За да бъдат едно*. Защото, ако имат любов един към друг и между тях няма разделения, те ще бъдат непобедими и нищо не ще ги надвие. И не просто да бъдат едно, но така както сме Аз и Ти, да имат една мисъл и едно желание. Защото единодушието е тяхната охрана“. И така, за да ги опази, Той умолява Отца да ги пази. Защото, ако беше казано: „Аз ще ви пазя“, те нямаше да повярват така дълбоко. А когато умолява за тях Отца, Той им дава твърда надежда: *Аз ги пазех в Твоето име*. Казва така не защото уж не можеше да ги пази по друг начин, освен с името на Отца, а, както много пъти сме казвали, защото слушателите Му били слаби и не си представяли още нищо велико за Него. Затова и казва: „Твоята помощ ги пазех“. Заедно с това Той и ги укрепва в надеждата, че: „Както докато живях с вас, вие бяхте пазени с името и помощта на Моя Отец, така, вярвайте, и пак ще бъдете пазени от Него; защото да ви пази – за Него е обичайно дело.“

(12–13) *Ония, които си Ми дал, опазих, и никой от тях не погина, освен погибелния син, за да се сбъдне Писанието. А сега ида при Тебе и казвам това в света, за да имат в себе си Моята радост пълна.* Много самоунижение има в тези

запази ги в правотата на словото и догматите и ги упъти, и ги научи на истината. Защото светостта се състои в пазене на правите догмати“. А това, че Той говори за догматите, се вижда от обяснението: „*Твоео слово е истина*, тоест в него няма никаква лъжа. Затова, ако им дадеш да запазят Твоео слово и сами да се запазят от злото, те ще се осветят от истината“. Думите: *Освети ги чрез Твоята истина* означават и нещо друго, а именно: „Отдели ги за слово и проповед и ги направи жертва; нека да послужат на тази истина, нека да ѝ посветят собствения си живот“. Добавя: *Както Ти Мене прати в света (...)* и за тях *Аз посветявам Себе Си*, тоест принасям Себе Си в жертва, така и тях освети, тоест отдели ги за жертва за проповедта и ги постави за свидетели на истината, подобно на това, както и Мен си изпратил за свидетел на истината и за жертва. Защото всичко, принесено в жертва, се нарича свято“. „*Та и те*, като Мен, *да бъдат осветени* и принесени на Теб, на Бога, не като подзаконни жертви, заколвани като образ, а *чрез истината*“. Защото старозаветните жертви, например агне, гълъби, гургулици и други, били образи, и всичко свято в предобраза било посвещавано на Бога, предизобразявайки със себе си нещо друго, духовно. А душите, принесени на Бога, осветени в самата истина, са отделени и посветени на Бога, както и Павел казва: „Представете членовете си в жертва жива, света“ (Рим. 12:1). „И така, освети и посвети душите на учениците и ги направи истински приношения или ги укрепи да претърпят и смърт за истината“.

(20–21) *И не само за тях се моля, но и за ония, които по тяхното слово повярват в Мене, да бъдат всички едно: както Ти, Отче, си в Мене, и аз в Тебе, тъй и те да бъдат в нас едно, – та да повярва светът, че Ти си Ме пратил.* Казал: *За тях аз посветявам Себе Си.* За да не би някой да помисли, че Той умрял само за апостолите, добавя: *не само за тях, но*

него“. А как на друго място (Иоан. 17:6) казва: „Тези, които си Ми дал от света; те бяха Твои“? Там Той говори за природата им, че те са хора и част от света, а тук говори за волята и отбелязва, че те не са от света. *Както и Аз не съм от света*. Не се смущавай от тези думи. Апостолите не били така свети и чужди на светските страсти, както Господ. *Той не стори грях, нито се намери лъст в устата Му* (1 Петр. 2:22), а те не избегнали немощта но човешката природа. И така, като чуеш думите: *както и Аз не съм от света*, не ги приемай за пълно сходство на апостолите с Господа; но както това *както* се казва за Отца и за Сина, само тогава разбирай равенство. *Не се моля да ги вземеш от света*. Казва това, желаяйки да докаже любовта си към тях и че Той се грижи много за тях, след като с такова усърдие принася молитви за тях. Защото Той не учи Отца на това, какво е нужно (защото това би било напълно безсмислено), но, както казва, казва това на Отца, за да покаже, че много обича учениците и се грижи за тях. „*Не се моля да ги вземеш от света, но по време на пребиваването им света да ги опазии от злото*“. Отново повторя: *Те не са от света*. Те – казва – се нуждаят от силна поддръжка, понеже, станалите небесни граждани, нямат нищо общо със земята. И тъй като целият свят ще се държи с тях като с чужди, то Ти, Небесни, вече им помогни като на небесни граждани. Много често казва това на глас пред учениците, та те, като чуят, да намразят света и да не посрамят тази похвала към тях. „*Опази ги от злото*“; казва не само за прибавянето им от опасности, но и за пребиваването и утвърждаването им във вярата. Затова и добавя:

(17–19) *Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина. Както Ти Мене прати в света, и Аз ги пратих в света; и за тях Аз посветявам Себе Си, та и те да бъдат осветени чрез истината.* „Направи ги свети, като им дадеш Духа

та да бъдат всички едно. Защото тази слава е по-голяма от славата на чудесата. Както ние се изумяваме пред Бога, защото в естеството Му няма нито въставане, нито борба, и това е превелика слава: така, казва, и те да бъдат славни със същото, тоест с единомислие. *Аз съм в тях, и Ти в Мене.* С това показва, че апостолите са имали в себе си и Отца. „Защото Аз – казва – съм в тях, а Аз имам в Себе Си Теб, следователно и Ти си в тях“. А на друго място казва, че Отец и Самият Той ще дойдат и жилище ще направят (Иоан. 14:23). С това затваря устата на Савелий и показва две Лица. Пак с това (със същото) опровергава безумието на Арий; защото казва, че Отец пребивава в учениците чрез Него. *За да познае светът, че Ти си Ме пратил.* Често говори за това, за да покаже, че мирът може да привлича повече от чудото. Защото както враждата разрушава, така съгласието скрепява.

(23–24) *И си ги възлюбил, както Мене възлюби. Отче! Тия, които си Ми дал, желая и те да бъдат с Мене там, дето съм Аз, за да гледат Моята слава, що си Ми дал, защото Ме възлюби, преди свят да се създаде.* Тук отново разбирай съюза както в значението на това, колко може да бъде възлюбен човек. И така, след като казал, че те ще бъдат в безопасност, че ще бъдат свети, че мнозина ще повярват чрез тях, че ще получат голяма слава, говори сега и за наградите и венците, които ги чакат след заминаването им оттук. *Желая – казва – и те да бъдат с Мене там, дето съм Аз.* И за да не би, като чуеш това, да помислиш, че те ще получат същото достойнство, което има и Той, добавя: *за да гледат Моята слава.* Не казал: „за да получат Моята слава“, а: *за да гледат,* тъй като за човека най-голямото наслаждение е да съзерцава Божия Син. И в това е славата за всички достойни, както казва и Павел: *А ние всички с открито лице, гледайки славата Господня* (2 Кор. 3:18). А с това показва, че тогава ще Го съзер-

и за ония, които по тяхното слово повярват в Мене. Тук Той отново ободрил душите на апостолите с това, че ще има много ученици. А за да не би апостолите, като чуват, че Той за тях се моля, да се съблазнят, че Той уж не им дава никакво предимство пред останалите, ги утешава, обявявайки, че те ще бъдат виновници за вярата и спасението на мнозина. И понеже Той достатъчно ги предал на Отца, за да ги освети Той с вяра и да извърши за тях свята жертва за истината, говори, накрая, отново за единомислието, и с което започнал, тествал любовта, с това и завършва думите Си и казва: *Да бъдат всички едно*, тоест: „Да имат мир и единомислие и в Нас, както според вярата си в Нас, да запазят пълно съгласие“. Защото нищо не съблазнява учениците така, както, ако учителите си се разделили и са неединомислени. Защото кой ще поиска да слуша тези, които сами са неединомислени? Затова казва: *И те да бъдат едно*, във вярата в Нас, както Ти, Отче, си в Мене, и Аз в Тебе“. Сравнителният съюз *както* отново не означава съвършено равенство. Защото за нас е невъзможно да се обединим един с друг, както Отец със Сина. Съюзът *както* трябва да се разбира по същия начин, както и в думите: *бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден* (Лук. 6:36). – „Та да повярва светът, че Ти си Ме пратил. Единомислието на учениците ще докаже, че Аз, Учителят, съм излязъл от Бога. Ако ли пък между тях има раздор, то никой няма да каже, че те са ученици на примирител; а ако Аз не съм примирител, то няма да Ме признаят за пратен от Теб“. Вижте ли, как Той докрай утвърждава Своето единомислие с Отца!

(22–23) *И славата, която Ми бе дал, Аз дадох тях, за да бъдат едно, както Ние сме едно; Аз съм в тях, и Ти в Мене, за да бъдат в пълно единство, и за да познае светът, че Ти си Ме пратил.* Каква слава дал Той? Славата на чудесата, на догматите на учението, а още – и славата на единомислието.

цават не така, както Го виждат сега, не в унижен вид, а в славата, която Той имал преди създаването на света. „Аз казва – тази слава, защото Ти Ме възлюби“. *Защото Ме възлюби* – е поставено в средата. Както по-горе (ст. 5) казва: *Прослави Ме със славата, що имах преди свят да бъде*, тук сега казва, че славата на божеството Му е дадена преди основаването на света. Защото наистина Отец Му дал божеството като Баща на Син, по естество. Тъй като Той Го родил, Той като виновен за битието Му, Той необходимо се нарича виновен и подател на славата.

(25–26) *Отче праведний! Светът Те не позна; но Аз Те познах, и тия познаха, че Ти си Ме пратил; и явих им Твоего име и ще явя, та любовта, с която си Ме възлюбил, в тях да бъде, и Аз в тях.* След тази молитва за вярващите и след като им обещава толкова блага, накрая изрича нещо милостиво и достойно за човеколюбието Му. Казва: „*Отче праведний! Бог желал всички хора да получат такива блага, каквито измолва за верните, но те не Те познаха и затова няма да получат тази слава и тези награди*“. *Но Аз Те познах.* Тук намеква и за иудеите, които казвали, че познават Бога, и показва, че те не познават Отца. Защото с думата *свят* на много места нарича иудеите. „Макар иудеите да казват, че Ти не си Ме пратил, но Аз и явих на тези Мои ученици *Твоего име и ще явя*“. А как ще го явя? Като им изпратя Духа, Който ще ги упъти на всяка истина (Иоан. 16:13). И когато те узнаят, Кой си, ще явя любовта, с която си Ме възлюбил, ще бъде в тях, и Аз в тях. Защото ще узнаят, че Аз не съм Ти чужд, но съм силно обичан, че Аз съм истинският Твой Син и съм съединен с Теб. А след като узнаят това, те ще опазят вярата в Мен и любовта и накрая Аз ще пребъда в тях затова, че са Те познали и Ме почитат като Бог. И ще запазят вярата си в Мен непокъсана и любима“.